

USTAWA

z dnia 29 listopada 2000 r.

o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.

Rozdział 1

Przepisy ogólne**Art. 1.** 1. Ustawa reguluje organizację rynków:

- 1) owoców i warzyw, wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy,
- 2) chmielu,
- 3) tytoniu,
- 4) suszu paszowego.

2. Do organizacji rynków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) obrót — oferowanie do sprzedaży i sprzedaż,
- 2) chmiel — wysuszony kwiatostan żeńskiej rośliny chmielu uprawnego, zwany również szyszką chmielu,

- 3) produkty chmielowe — proszki, granulaty i ekstrakty, które zostały wytworzone w procesie obróbki chmielu,
- 4) zizomeryzowany produkt chmielowy — produkt chmielowy, w którym alfa-kwasy uległy prawie całkowitej izomeryzacji,
- 5) certyfikat — świadectwo potwierdzające spełnienie przez chmiel lub produkt chmielowy minimalnych wymagań jakościowych,
- 6) świadectwo równoważności — świadectwo potwierdzające spełnienie przez importowany chmiel lub produkt chmielowy minimalnych wymagań jakościowych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej, wydane przez kraj pochodzenia i uznane za równoważne z polskim certyfikatem na podstawie umów międzynarodowych,
- 7) małe opakowanie chmielu lub produktu chmielowego — opakowanie chmielu lub proszku chmielowego o masie do 1 kg albo opakowanie ekstraktów chmielu lub zizomeryzowanych produktów chmielowych o masie do 0,30 kg,

- 8) chmiel nieprzygotowany — chmiel, który poddany został wyłącznie wstępnemu suszeniu i pakowaniu,
- 9) chmiel przygotowany — chmiel, który został poddany końcowemu suszeniu i pakowaniu,
- 10) surowiec tytoniowy — wysuszone liście tytoniu odmian uprawianych w kraju,
- 11) wstępne przetwarzanie surowca tytoniowego — przygotowanie do dalszego przerobu przez producentów wyrobów tytoniowych surowca tytoniowego, polegające w szczególności na odżyłowaniu, cięciu, nasączeniu lub dosuszaniu blaszki liściowej,
- 12) tytoń przemysłowy — tytoń wstępnie przetworzony,
- 13) grupy użytkowe tytoniu — tytonie:
 - a) odmian typu Virginia, suszone w suszarniach ciepłych ze sterowanym obiegiem powietrza oraz kontrolą temperatury i wilgotności powietrza,
 - b) odmian typu Burley, suszone powietrzem, pod osłoną i bez możliwości fermentacji,
 - c) odmian tytoni ciemnych, suszone powietrzem, pod osłoną i bez możliwości fermentacji,
 - d) odmian tytoni ciemnych, suszone powietrzem z możliwością dosuszenia w suszarniach ciepłych oraz wędzenia,
- 14) zielonka — lucernę, trawę, esparcetę, koniczynę, łubin, wykę, seradelę oraz zboża, zbierane w stanie zielonym, i inne rośliny pastewne uprawiane na gruntach ornych, skoszone i rozdrobnione w warunkach polowych lub na siewkarniach stacjonarnych przed suszeniem,
- 15) susz paszowy — materiał paszowy otrzymany z zielonki w wyniku szybkiego jej suszenia gorącymi gazami spalinowymi, zmieszany z powietrzem lub gorącym powietrzem,
- 16) rekompensata finansowa — częściowy zwrot utraconego dochodu z tytułu niewprowadzenia produktów do obrotu.

Rozdział 2

Organizacja rynku owoców i warzyw

Art. 3. Organizacja rynku owoców i warzyw obejmuje:

- 1) funkcjonowanie grup producentów owoców lub warzyw, zwanych dalej „grupami”,
- 2) udzielanie pomocy finansowej grupom,
- 3) ustalanie warunków wycofywania z obrotu owoców i warzyw przez grupy.

Art. 4. Pomoc finansowa państwa przewidziana w niniejszej ustawie przysługuje grupom, które:

- 1) zostały utworzone na podstawie przepisów o grupach producentów rolnych i ich związkach,
- 2) zostały wpisane do rejestru grup producentów owoców i warzyw objętych pomocą finansową, zwanego dalej „rejestrem grup uznanych”, prowa-

dzzonego przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce siedziby grupy,

- 3) utworzą fundusz operacyjny oraz spełnią wymagania określone w art. 9 — 11.

Art. 5. 1. Grupę wpisuje się do rejestru grup uznanych, jeżeli:

- 1) została utworzona przez co najmniej 5 producentów, dla jednej z następujących grup produktów:
 - a) owoce i warzywa,
 - b) owoce,
 - c) warzywa,
 - d) owoce i warzywa przeznaczone dla przetwórstwa,
 - e) owoce przeznaczone dla przetwórstwa,
 - f) warzywa przeznaczone dla przetwórstwa,
 - g) orzechy,
 - h) grzyby,
- 2) łączna wartość produktów wytworzonych przez członków grupy i sprzedanych za jej pośrednictwem w okresie roku wynosi co najmniej równowartość 100 tys. EURO,
- 3) działa na podstawie statutu albo umowy, które oprócz wymagań określonych odrębnymi przepisami ustalają w szczególności:
 - a) wysokość składek wpłacanych na fundusz operacyjny, o którym mowa w art. 4 pkt 3, ustalonych w procentach od wartości sprzedanych produktów,
 - b) warunki dostarczania przez członków grupy informacji dotyczących powierzchni uprawy, wysokości zbiorów, wielkości sprzedaży, cen uzyskiwanych za sprzedawane produkty oraz działań podejmowanych na rzecz ochrony środowiska,
 - c) wymóg przynależności tylko do jednej z grup,
 - d) zasady i tryb, na jakich grupa sprzedaje produkty swoich członków.

2. Jeżeli statut albo umowa przewidują odstępstwa od zasady sprzedaży całości produktów za pośrednictwem grupy, odstępstwa dotyczą możliwości sprzedaży przez członka grupy wytworzonych przez niego produktów:

- 1) bezpośrednio konsumentom w ilości nie większej niż 25% całości produktów, jeżeli jest członkiem grupy utworzonej dla grupy produktów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a),
- 2) bezpośrednio konsumentom w ilości 20% całości produktów, jeżeli jest członkiem jednej z pozostałych grup utworzonych dla grup produktów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b)—h),
- 3) za pośrednictwem innej grupy, jeżeli produkty te nie są przedmiotem obrotu grupy, której jest członkiem.

Art. 6. 1. Wniosek o wpisanie do rejestru grup uznanych zawiera:

- 1) nazwę i siedzibę grupy,
- 2) rodzaj grupy produktów, o których mowa w art. 5 ust. 1,

3) informację o wartości produktów wytworzonych przez członków grupy i sprzedanych za jej pośrednictwem w poprzednim roku.

2. Do wniosku dołącza się:

- 1) wypis z Krajowego Rejestru Sądowego,
- 2) statut albo umowę grupy,
- 3) dokumenty potwierdzające informację, o której mowa w ust. 1 pkt 3.

Art. 7. 1. Decyzję administracyjną w sprawie wpisania grupy do rejestru grup uznanych wydaje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę grupy w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 6.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rynków rolnych.

3. Minister właściwy do spraw rynków rolnych prowadzi krajowy rejestr grup uznanych na podstawie informacji przekazanych przez wojewodów.

Art. 8. 1. Rejestr grup uznanych jest jawny i zawiera:

- 1) nazwę i adres grupy,
- 2) datę i numer wydania decyzji o wpisie grupy do rejestru,
- 3) grupę produktów objętych decyzją,
- 4) informacje o osobach upoważnionych do reprezentowania grupy.

2. Grupa jest obowiązana informować właściwego wojewodę o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 4.

Art. 9. 1. Fundusz operacyjny jest tworzony ze składek członków grupy oraz kwot przyznanych w ramach pomocy finansowej udzielanej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

2. Wysokość składki wpłacanej przez członka grupy nie może być niższa niż 1% wartości wytworzonych przez niego produktów, uzyskanej ze sprzedaży za pośrednictwem grupy.

3. Środki finansowe funduszu operacyjnego gromadzone są na wyodrębnionym rachunku bankowym grupy i wykorzystywane są na:

- 1) finansowanie programu działania opracowanego przez grupę, zwanego dalej „programem”,
- 2) wypłaty z tytułu niewprowadzenia produktów do obrotu.

Art. 10. 1. W programie powinien być zawarty co najmniej jeden z następujących celów:

- 1) dostosowanie produkcji do potrzeb i wymagań rynku,
- 2) koncentrowanie produkcji określonych gatunków i odmian,
- 3) obniżanie kosztów produkcji,

4) wprowadzanie metod produkcji przyjaznych dla środowiska.

2. Program określa w szczególności:

- 1) okres jego obowiązywania, który nie może trwać krócej niż 3 lata i dłużej niż 5 lat,
- 2) aktualny stan produkcji, obrotu i wyposażenia technicznego,
- 3) cel i harmonogram działań w poszczególnych latach kalendarzowych niezbędnych do jego realizacji,
- 4) przewidywaną wielkość niezbędnych do realizacji celów środków finansowych, w tym środków z funduszu operacyjnego.

Art. 11. 1. Program zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, po zasięgnięciu opinii właściwego wojewody.

2. Wniosek o zatwierdzenie programu składa się najpóźniej do dnia 15 września roku poprzedzającego realizację programu.

3. Decyzje w sprawie zatwierdzenia programu wydawane są nie później niż do dnia 15 listopada roku, w którym złożono wniosek.

4. Od decyzji w sprawie zatwierdzenia programu służy odwołanie do ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

Art. 12. 1. Grupie, po zatwierdzeniu programu, przysługuje zaliczka na realizację zadań przewidzianych w harmonogramie na pierwszy rok realizacji tego programu.

2. Zaliczka udzielana i wypłacana jest przez Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na wniosek grupy złożony do dnia 31 marca roku realizacji programu.

3. Zaliczka wypłacana jest w wysokości 2% planowanej wartości produktów sprzedanych przez członków grupy za jej pośrednictwem.

4. W razie niezrealizowania zadań objętych harmonogramem zaliczka podlega zwrotowi wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia jej udzielenia.

Art. 13. 1. Kwota pomocy finansowej udzielanej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na tworzenie funduszu operacyjnego jest równa wysokości składek wpłaconych przez członków grupy, nie może jednak przekroczyć:

- 1) 4,5% wartości produktów członków grupy, sprzedanych za jej pośrednictwem,
- 2) 50% wydatków ponoszonych na realizację programu.

2. Wniosek o przyznanie pomocy finansowej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zawiera informacje o:

- 1) których mowa w art. 6 ust. 1,
- 2) realizacji zadań określonych w zatwierdzonym programie,

- 3) wysokości kwoty pomocy finansowej,
- 4) wysokości składek wpłaconych przez członków grupy na fundusz operacyjny,
- 5) wartości produktów sprzedanych przez członków grupy za jej pośrednictwem.

Art. 14. 1. Wniosek o przyznanie pomocy finansowej za dany rok kalendarzowy składa się do dnia 31 stycznia następnego roku.

2. Do wniosku dołącza się:

- 1) dokumenty potwierdzające poniesione wydatki z tytułu realizacji programu,
- 2) zaświadczenie z banku o wysokości środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 3,
- 3) dokumenty potwierdzające informacje, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 5.

3. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wydaje decyzję administracyjną o przyznaniu pomocy finansowej po stwierdzeniu, że zostały zrealizowane działania zgodnie z programem.

4. Od decyzji wydanej w sprawie przyznania pomocy finansowej przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

Art. 15. 1. Grupa otrzymuje rekompensatę finansową z tytułu niewprowadzenia do obrotu przez grupę lub producentów niebędących członkami grupy następujących produktów:

- 1) kalafiorów,
- 2) pomidorów,
- 3) bakłażanów,
- 4) moreli,
- 5) brzoskwiń,
- 6) gruszek (poza gruszkami przeznaczonymi do produkcji gruszcznika),
- 7) winogron stołowych,
- 8) jabłek (poza jabłkami przeznaczonymi do produkcji jabłecznika).

2. Wysokość rekompensaty finansowej dla grupy z tytułu niewprowadzenia do obrotu produktów wymienionych w ust. 1 stanowi równowartość kwoty obliczonej na podstawie stawek określonych w załączniku nr 2 do ustawy.

3. Rekompensatą finansową są objęte produkty w ilości nie większej niż 10%, a w przypadku jabłek — 8,5% każdego z tych produktów sprzedanych za pośrednictwem grupy, z wyjątkiem produktów pochodzących z importu.

4. Za produkty sprzedane za pośrednictwem grupy uważa się również produkty sprzedane bezpośrednio przez jej członków zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2.

Art. 16. 1. Rekompensata finansowa przysługuje grupie, jeżeli jej produkty nie zostały wprowadzone do obrotu, lecz przekazane nieodpłatnie domom pomocy

społecznej, placówkom opiekuńczo-wychowawczym, ośrodkom adopcyjno-opiekuńczym, obozom wychowankowym dla dzieci oraz szpitalom i zakładom karnym i przekazanie to nie będzie miało wpływu na planowaną przez nie ilość zakupu owoców i warzyw.

2. W przypadku braku możliwości pełnego zagospodarowania niewprowadzonych do obrotu produktów w sposób, o którym mowa w ust. 1, grupy mają obowiązek zgłoszenia pozostałych ilości produktów do Agencji Rynku Rolnego w celu ich sprzedaży z przeznaczeniem na paszę, a w przypadku jabłek i gruszek — w celu ich przetworzenia w gorzelniach rolniczych na spirytus surowy o zawartości alkoholu powyżej 80% objętościowo, z przeznaczeniem na cele paliwowe.

3. Sprzedaż produktów, o których mowa w ust. 2, odbywa się w trybie przetargów, do których nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych. Przetargi organizuje Agencja Rynku Rolnego, mając na względzie wybór najkorzystniejszych ofert oraz dążenie do minimalizacji kosztów sprzedaży.

4. W przypadku gdy produkty nie zostały sprzedane w trybie określonym w ust. 2, mogą być poddane na koszt grupy procesowi biodegradacji, który nie wpłynie ujemnie na stan środowiska naturalnego.

5. Produkty niewprowadzone na rynek i przeznaczone do zagospodarowania w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 2, mają spełniać wymagania jakościowe przewidziane dla tych produktów w odrębnych przepisach.

6. Minister właściwy do spraw rynków rolnych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb organizowania przetargów, mając na uwadze równy dostęp wszystkich grup producentów owoców i warzyw do organizowanych przetargów, o których mowa w ust. 3, oraz dążenie do zagospodarowania wyprodukowanych produktów bez spowodowania destabilizacji rynku.

Art. 17. 1. Kwotę środków uzyskanych ze sprzedaży produktów pomniejszoną o koszty przetargu Agencja Rynku Rolnego przekazuje grupie.

2. Wyplacana grupie rekompensata z tytułu niewprowadzenia do sprzedaży produktów jest pomniejszona o środki finansowe, o których mowa w ust. 1.

Art. 18. 1. Rekompensaty przyznaje i wypłaca Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

2. Decyzję administracyjną w sprawie przyznania rekompensaty wydaje Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na wniosek grupy.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

Art. 19. 1. Wniosek o wypłacenie rekompensaty może być składany nie częściej niż raz w miesiącu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) dowody potwierdzające ilość sprzedanych produktów,
 - 2) dowody potwierdzające ilość produktów nieodpłatnie przekazanych jednostkom wymienionym w art. 16 ust. 1,
 - 3) dowody potwierdzające sprzedaż produktów przez Agencję Rynku Rolnego w drodze przetargu lub wskazujące na brak możliwości sprzedaży w tym trybie.
4. Grupa przechowuje dokumenty, o których mowa w ust. 2, przez okres 5 lat.

Art. 20. 1. Rekompensatę wypłaca się w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 18.

2. Środki pochodzące z rekompensaty grupa wypłaca:

- 1) swoim członkom na zasadach określonych w statucie albo umowie,
- 2) producentom, którzy nie są członkami grupy, na zasadach określonych w zawartej z nimi umowie, z tym że grupa wypłaca 90% tych środków.

Art. 21. 1. Z funduszu operacyjnego mogą być dokonane wypłaty z tytułu niewprowadzenia do obrotu owoców i warzyw, jeżeli nie została wypłacona rekompensata.

2. Wypłata może być dokonana, jeżeli produkty zostały zagospodarowane w sposób, o którym mowa w art. 16.

3. Na wypłaty z funduszu operacyjnego może być przeznaczona kwota nie wyższa niż 60% wartości funduszu operacyjnego w pierwszym roku, 55% w drugim roku, 50% w trzecim roku, 45% w czwartym roku, 40% w piątym roku i 30%, poczynając od szóstego roku, licząc od dnia zatwierdzenia pierwszego programu.

Art. 22. 1. Grupa, która nie spełnia warunków do wpisania do rejestru grup uznanych, może być wpisana do rejestru grup wstępnie uznanych, jeżeli:

- 1) spełnia warunki, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 3,
- 2) łączna wartość produktów wytworzonych przez członków grupy i sprzedanych za jej pośrednictwem w okresie roku kalendarzowego nie jest mniejsza niż równowartość 50 tys. EURO,
- 3) opracowała plan działania, określający sposób spełnienia warunków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2.

2. Plan działania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określa w szczególności:

- 1) okres jego realizacji,
- 2) aktualny stan w zakresie produkcji, obrotu i wyposażenia grupy w środki techniczne,
- 3) harmonogram działań w poszczególnych latach kalendarzowych,
- 4) przewidywane wielkości niezbędnych środków finansowych do realizacji planu.

3. W sprawach wpisania do rejestru grup wstępnie uznanych stosuje się odpowiednio art. 7 i 8.

4. Wniosek o wpisanie do rejestru grup wstępnie uznanych zawiera dane, o których mowa w art. 6. Do wniosku dołącza się plan działania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

5. Minister właściwy do spraw rynków rolnych prowadzi krajowy rejestr grup wstępnie uznanych na podstawie informacji przekazanych przez wojewodów.

Art. 23. Grupom wpisanym do rejestru grup wstępnie uznanych przyznaje się pomoc finansową w wysokości i na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 80, poz. 369 i Nr 98, poz. 473, z 1997 r. Nr 41, poz. 255, Nr 79, poz. 484 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 547 i 550 i Nr 88, poz. 983).

Art. 24. 1. Wojewoda jest uprawniony do kontroli działalności grup w zakresie przestrzegania warunków wpisu do rejestru grup wstępnie uznanych i uznanych.

2. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa jest uprawniony do kontroli działalności grup w zakresie:

- 1) realizacji programu lub planu działania, o którym mowa odpowiednio w art. 10 i art. 22 ust. 1 pkt 3,
- 2) wykorzystania środków funduszu operacyjnego,
- 3) sposobu zagospodarowania produktów niewprowadzonych do obrotu.

3. Czynności kontrolne prowadzone są przez pracowników urzędu wojewódzkiego lub Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na podstawie upoważnienia wydanego przez wojewodę lub Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

4. Osoby przeprowadzające kontrolę są uprawnione w szczególności do:

- 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części należących do grupy lub jej członków i służących do prowadzenia działalności przez grupę lub jej członków,
- 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów mających związek z przedmiotem kontroli.

5. Wojewoda oraz Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa opracowują roczne plany przeprowadzania kontroli, uwzględniając w szczególności konieczność skontrolowania co najmniej 10% grup wstępnie uznanych i uznanych, z tym że każda z grup powinna być skontrolowana co najmniej raz na trzy lata.

6. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przy opracowywaniu planu kontroli, o którym mowa w ust. 5, uwzględnia kontrolę sposobu wykorzystania co najmniej 30% środków finansowych przekazanych grupom przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Art. 25. 1. Wojewoda może wydać decyzję administracyjną o skreśleniu z rejestru grup uznanych lub wstępnie uznanych w przypadku stwierdzenia, że nie spełniają one wymogów niezbędnych do uzyskania wpisu do rejestru.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rynków rolnych.

Art. 26. 1. W razie stwierdzenia, że środki finansowe przekazane przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zostały wykorzystane niezgodnie z ich przeznaczeniem, grupa jest obowiązana do wpłacenia na rachunek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa kwoty stanowiącej równowartość otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia jej otrzymania.

2. Obowiązek wpłacenia kwoty, o której mowa w ust. 1, nakładany jest w drodze decyzji administracyjnej Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

Rozdział 3

Organizacja rynku chmielu

Art. 27. Organizacja rynku chmielu obejmuje:

- 1) warunki wprowadzania do obrotu chmielu i produktów chmielowych,
- 2) rejonizację upraw chmielu,
- 3) ewidencję plantacji chmielu,
- 4) ewidencję umów kontraktacji, dostawy i sprzedaży chmielu oraz ilości wydanego chmielu.

Art. 28. 1. Do obrotu można wprowadzić:

- 1) chmiel zebrany w kraju i wytworzone z niego produkty, na które wydano certyfikat,
- 2) chmiel lub produkty chmielowe pochodzące z importu, na które w kraju pochodzenia wydano świadectwo równoważności,
- 3) produkty chmielowe wytworzone z chmielu pochodzącego z importu, na które wydano certyfikat,
- 4) ziomeryzowane produkty chmielowe,
- 5) chmiel lub produkty chmielowe w małych opakowaniach przeznaczone do sprzedaży osobom fizycznym na ich własny użytek.

2. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:

- 1) produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 4, zamieszcza na opakowaniu informację o produkcie, jego masie, odmianie chmielu, a w przypadku gdy do wytworzenia produktu użyto więcej niż jednej odmiany chmielu — również o zawartości w procentach (wagowo) każdej z tych odmian w produkcie,
- 2) chmiel lub produkty chmielowe, o których mowa w ust. 1 pkt 5, zamieszcza na opakowaniu informację o masie i przeznaczeniu towaru.

3. W przypadku gdy chmiel lub produkty chmielowe są obejmowane procedurą dopuszczenia do obrotu, w rozumieniu przepisów Kodeksu celnego, do zgłoszenia celnego dołącza się świadectwo równoważności.

4. Jeżeli do zgłoszenia celnego o objęcie procedurą dopuszczenia do obrotu chmielu lub produktów chmielowych nie zostanie dołączone świadectwo równoważności lub świadectwo to nie jest ważne, organ celny cofa towar za granicę, a jeżeli cofnięcie towaru nie jest możliwe, może nakazać jego zniszczenie lub wystąpić do sądu z wnioskiem o wydanie orzeczenia stwierdzającego przepadek towaru.

5. Koszty cofnięcia towaru lub jego zniszczenia ponoszą solidarnie: osoba, która wprowadziła towar na polski obszar celny, osoba, która przejęła odpowiedzialność za jego przewóz, bądź każda inna osoba, w której posiadaniu towar ten się znajduje.

Art. 29. 1. Certyfikat na chmiel i produkt chmielowy wydaje wojewódzki inspektor skupu i przetwórstwa artykułów rolnych właściwy ze względu na miejsce położenia plantacji chmielu lub siedzibę przedsiębiorcy wytwarzającego produkt chmielowy, zwany dalej „inspektorem”.

2. Certyfikat wydaje się:

- 1) na chmiel, jeżeli:
 - a) został zebrany w określonych rejonach uprawy z plantacji zgłoszonych do ewidencji plantacji chmielu, prowadzonej przez inspektora,
 - b) spełnia minimalne wymagania jakościowe, potwierdzone badaniami laboratoryjnymi,
- 2) na produkt chmielowy, z wyjątkiem produktu ziomeryzowanego, jeżeli:
 - a) został wytworzony z chmielu lub produktu chmielowego, na który wydano certyfikat lub świadectwo równoważności,
 - b) został wytworzony w procesie obróbki, nadzorowanym przez inspektora,
 - c) zawartość alfa kwasów w produkcie chmielowym jest nie mniejsza niż w składnikach, z których został wytworzony.

3. Plantacje chmielu, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a), powinny składać się z kwater jednolitych odmianowo.

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy plantacji chmielu prowadzonych przez jednostki badawczo-rozwojowe w celach doświadczalnych.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Izb Rolniczych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rejon uprawy chmielu, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a), z uwzględnieniem podziału terytorialnego kraju, biorąc pod uwagę czynniki przyrodnicze, tradycyjnie wyodrębnione rejon uprawy chmielu, a także plantacje chmielu założone przed wejściem w życie ustawy,
- 2) minimalne wymagania co do jakości chmielu w zakresie wilgotności, zawartości zanieczyszczeń or-

gamicznych i zawartości nasion, mając na względzie potrzeby przemysłu przetwórczego,

- 3) sposób sprawowania nadzoru, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b), mając na względzie zapewnienie odpowiedniej jakości wytwarzanego produktu chmielowego.

Art. 30. 1. Zgłoszenia do ewidencji, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1 lit. a), producent chmielu dokonuje najpóźniej do dnia 31 maja roku zbioru.

2. Zgłoszenie zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania lub siedziby producenta chmielu,
- 2) w odniesieniu do każdej odmiany:
 - a) wielkość powierzchni plantacji chmielu,
 - b) określenie miejsca położenia plantacji,
- 3) nazwę i adres grupy, jeśli składający wniosek jest członkiem grupy.

3. Za powierzchnię plantacji chmielu uważa się:

- 1) powierzchnię, na której uprawiane są rośliny chmielu, zajęta przez konstrukcję nośną i ograniczoną linią jej zewnętrznych odciągów kotwicznych,
- 2) pasy brzeżne o szerokości odpowiadającej średniej szerokości międzyrzędzia wewnątrz plantacji i nie stanowiące części drogi publicznej, które umożliwiają uprawę rzędów roślin chmielu znajdujących się między odciągami kotwicznymi,
- 3) pasy przeznaczone na uwrocia, znajdujące się na zakończeniach rzędów roślin, pod warunkiem że szerokość żadnego z nich nie przekracza 8 m i nie stanowią one części drogi publicznej.

Art. 31. 1. Wniosek o wydanie certyfikatu na chmiel zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres miejsca zamieszkania lub siedziby producenta chmielu,
- 2) rok zbioru,
- 3) nazwę odmiany lub rodu hodowlanego w przypadku plantacji chmielu prowadzonej przez jednostkę badawczo-rozwojową,
- 4) informację o rejonie uprawy,
- 5) określenie miejsca położenia plantacji i datę zgłoszenia jej do ewidencji plantacji chmielu,
- 6) określenie liczby opakowań.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony po przeprowadzeniu przez inspektora kontroli jednolitości odmianowej plantacji lub kwater chmielu, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Kontroli, o której mowa w ust. 2, nie podlegają plantacje chmielu prowadzone przez jednostkę badawczo-rozwojową w celach doświadczalnych.

Art. 32. 1. Kontrola, o której mowa w art. 31 ust. 2, jest przeprowadzana w okresie 30 dni przed planowanym terminem zbioru, na wniosek producenta chmielu złożony najpóźniej do dnia 15 lipca roku zbioru.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien spełniać wymagania, o których mowa w art. 31 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i 5.

3. Datę kontroli inspektor ustala z producentem chmielu.

Art. 33. 1. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w art. 31 ust. 1, inspektor pobiera próbki do badań laboratoryjnych oraz dokonuje zważenia i zabezpieczenia chmielu poprzez:

- 1) zamknięcie oraz zaplombowanie opakowania w sposób zapewniający, że jego otwarcie nie jest możliwe bez naruszenia plomby,
- 2) opatrzenie każdego opakowania etykietą zawierającą informacje o:
 - a) rejonie uprawy,
 - b) roku zbioru,
 - c) nazwie odmiany,
 - d) numerze opakowania nadanego przez inspektora,
 - e) oznaczeniu producenta.

2. Datę i miejsce czynności, o których mowa w ust. 1, inspektor ustala z producentem chmielu.

Art. 34. 1. Certyfikaty na chmiel wydaje się do dnia 31 marca roku następującego po roku zbioru.

2. W przypadku wystąpienia poważnych trudności ze zbytem chmielu minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek producenta, może w drodze decyzji administracyjnej przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1, nie dłużej jednak niż do dnia 31 lipca roku następującego po roku zbioru.

Art. 35. 1. Certyfikat na chmiel zawiera:

- 1) określenie „chmiel certyfikowany zaziarniony” lub „chmiel certyfikowany niezaziarniony”,
- 2) nazwę odmiany,
- 3) określenie ilości i numerów opakowań z podaniem masy netto,
- 4) informację o kraju i rejonie uprawy,
- 5) rok zbioru,
- 6) numer certyfikatu i datę jego wydania.

2. Certyfikat na produkt chmielowy zawiera:

- 1) określenie „produkt chmielowy certyfikowany”,
- 2) nazwę odmiany lub odmian i procentowy (wagowy) udział każdej z odmian, jeśli do wytworzenia produktu chmielowego użyto więcej niż jednej odmiany,
- 3) numery certyfikatów lub świadectw równoważności wydanych na chmiel lub produkty chmielowe użyte do wytworzenia końcowego produktu chmielowego,
- 4) informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 4, 5 i 6,
- 5) oznaczenie miejsca i datę wytworzenia.

Art. 36. 1. Opakowanie chmielu lub produktu chmielowego, na który wydaje się certyfikat, powinno być zamknięte i opieczetowane przez inspektora

w sposób zapewniający, że jego otwarcie nie jest możliwe bez naruszenia pieczęci, oraz oznakowane w formie nadruku lub wytłoczenia na opakowaniu.

2. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) określenie towaru zgodne z certyfikatem, a dla chmielu — także określenie „chmiel przygotowany” lub „chmiel nieprzygotowany”,
- 2) nazwę odmiany lub odmian,
- 3) numer certyfikatu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do oznakowania chmielu lub produktów chmielowych pochodzących z importu.

Art. 37. 1. Mieszanie chmielu albo produktów chmielowych odbywa się wyłącznie pod nadzorem inspektora.

2. Chmiel przeznaczony do mieszania powinien posiadać certyfikat, pochodzić z tego samego roku zbioru, tego samego rejonu uprawy oraz być tej samej odmiany.

3. Dopuszcza się mieszanie certyfikowanego chmielu pochodzącego z tego samego roku zbioru, ale różnych rejonów uprawy i różnych odmian albo wytworzonych z niego certyfikowanych produktów chmielowych, pod warunkiem że mieszanie odbywa się w zakładzie przetwórczym w celu wytworzenia produktu chmielowego.

Art. 38. 1. Przepakowywanie chmielu albo produktów chmielowych, na które został wydany certyfikat albo świadectwo równoważności, może odbywać się wyłącznie pod nadzorem inspektora.

2. Po przepakowaniu w certyfikacie albo świadectwie równoważności wpisuje się informację o zmianie opakowania.

3. W przypadku przepakowywania, o którym mowa w ust. 1, z jednoczesnym podziałem na mniejsze partie, do każdej z nich dołącza się kopię certyfikatu albo świadectwa równoważności, w której zostały uaktualnione informacje o masie netto oraz numerze opakowania.

Art. 39. 1. Inspektor prowadzi ewidencje umów kontraktacji, dostawy i sprzedaży zawartych pomiędzy producentem chmielu lub grupą producentów chmielu, utworzoną na podstawie przepisów o grupach producentów rolnych i ich związkach, a nabywcą chmielu.

2. Ewidencja jest prowadzona odrębnie dla:

- 1) wieloletnich umów kontraktacji,
- 2) pozostałych umów,
- 3) umów zawartych przez producentów chmielu,
- 4) umów zawartych przez grupę producentów chmielu,
- 5) poszczególnych odmian chmielu.

3. Do ewidencji wpisuje się:

- 1) oznaczenie stron umowy i datę jej zawarcia,
- 2) odmianę i rejon uprawy chmielu,
- 3) rok zbioru chmielu,
- 4) masę chmielu,
- 5) cenę 1 kg chmielu,
- 6) datę wydania chmielu.

Art. 40. 1. Kopie wieloletnich umów kontraktacji producent chmielu lub grupa producentów chmielu przekazuje inspektorowi w terminie miesiąca od dnia zawarcia umowy.

2. Kopie pozostałych umów lub innych dokumentów, potwierdzających przeniesienie własności oraz wydanie chmielu, producent chmielu lub grupa producentów chmielu przekazuje inspektorowi po wydaniu chmielu nabywcy, nie później jednak niż do dnia 31 stycznia każdego roku.

Art. 41. Inspektor, w terminie do dnia 1 marca każdego roku, przekazuje Głównemu Inspektorowi Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych, zwanemu dalej „Głównym Inspektorem”, informacje o ilości chmielu wprowadzonego do obrotu każdego roku oraz o średnich cenach poszczególnych odmian chmielu za 1 kg.

Art. 42. 1. Przedsiębiorca wytwarzający zizomeryzowane produkty chmielowe jest obowiązany przekazywać Głównemu Inspektorowi, do dnia 31 grudnia każdego roku, informacje o ilości wyprodukowanych i sprzedanych zizomeryzowanych produktów chmielowych.

2. Przedsiębiorca prowadzący browar jest obowiązany przekazać Głównemu Inspektorowi, do dnia 1 listopada każdego roku, informacje o ilości i odmianach chmielu zebranego z należących do tego przedsiębiorcy plantacji oraz o miejscu położenia i wielkości powierzchni tych plantacji.

Rozdział 4

Organizacja rynku tytoniu

Art. 43. Organizacja rynku tytoniu obejmuje:

- 1) warunki prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego,
- 2) limitowanie produkcji surowca tytoniowego,
- 3) rejonizację upraw tytoniu.

Art. 44. 1. Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego wymaga zezwolenia wydanego w drodze decyzji administracyjnej przez Głównego Inspektora.

2. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie udziela się grupom producentów tytoniu i ich związkom utworzonym na podstawie przepisów o grupach producentów rolnych i ich związkach.

3. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, poza informacjami określonymi w przepisach

o działalności gospodarczej, zawiera informację o zdolnościach produkcyjnych w zakresie wstępnego przetwarzania surowca tytoniowego.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, dołącza się:

- 1) dokument stwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do nieruchomości, w których ma być prowadzona zamierzona działalność,
- 2) zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego stwierdzające, że wnioskodawca nie zalega z wpłatami danin publicznych,
- 3) zaświadczenie o niekaralności przedsiębiorcy lub członków zarządu osoby prawnej za przestępstwa przeciwko mieniu i przeciwko wiarygodności dokumentów,
- 4) zaświadczenia powiatowej komendy straży pożarnej, stacji sanitarno-epidemiologicznej i wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty przeznaczone do prowadzenia zamierzonej działalności gospodarczej spełniają wymagania określone w przepisach przeciwpożarowych, sanitarnych i ochrony środowiska.

Art. 45. 1. Główny Inspektor odmawia wydania zezwolenia, w drodze decyzji administracyjnej, jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 44 ust. 3 lub nie dołączono do niego dokumentów, o których mowa w art. 44 ust. 4.

2. Przedsiębiorca prowadzący działalność, o której mowa w art. 44 ust. 1, zwany dalej „przetwórcą”, jest obowiązany składać sprawozdanie Głównemu Inspektorowi o wielkości skupionego i przetworzonego surowca tytoniowego za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca w terminie do dnia 31 lipca oraz za okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia w terminie do dnia 31 stycznia.

3. Główny Inspektor może cofnąć, w drodze decyzji administracyjnej, wydane zezwolenie, w przypadku gdy przetwórcą:

- 1) nie złożył sprawozdania w terminie, o którym mowa w ust. 2,
- 2) nie dokonał płatności w terminie, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 6.

4. Po cofnięciu zezwolenia z powodu przekroczenia terminu płatności za dostarczony surowiec tytoniowy zezwolenie w takim samym zakresie może być wydane nie wcześniej niż po upływie:

- 1) roku — w przypadku gdy termin płatności został przekroczony o 30 dni, ale nie więcej niż do 60 dni,
- 2) 2 lat — w przypadku gdy termin płatności został przekroczony o 60 dni, ale nie więcej niż do 90 dni,
- 3) 3 lat — w przypadku gdy termin płatności został przekroczony o 90 i więcej dni.

Art. 46. 1. Wprowadza się limitowanie produkcji surowca tytoniowego.

2. Limitowanie, o którym mowa w ust. 1, polega na ustalaniu na okres 3 lat z podziałem na poszczególne

lata, kolejno po sobie następujące, przez ministra właściwego do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, wyrażonej wagowo wielkości produkcji surowca tytoniowego z podziałem na poszczególne lata i grupy użytkowe tytoniu, z uwzględnieniem potrzeb przemysłu tytoniowego oraz wykorzystania surowca tytoniowego przez przetwórców w latach poprzednich.

3. Ustalanie limitu krajowego produkcji surowca tytoniowego następuje do dnia 31 maja roku poprzedzającego rok, od którego będzie obowiązywać limit, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Izb Rolniczych, związków rolniczych, zrzeszeń branżowych producentów surowca tytoniowego o zasięgu krajowym oraz Krajowego Stowarzyszenia Przemysłu Tytoniowego.

4. W ramach ustalonego limitu krajowego produkcji surowca tytoniowego minister właściwy do spraw rolnictwa określa rezerwę w wysokości 2% tego limitu.

Art. 47. 1. Prezes Agencji Rynku Rolnego w ramach limitu, o którym mowa w art. 46, przyznaje, w drodze decyzji administracyjnej, producentom surowca tytoniowego posiadającym gospodarstwo rolne, zwanym dalej „producentami”, na ich wniosek, limit produkcji surowca tytoniowego z podziałem na grupy użytkowe tytoniu, z zastrzeżeniem art. 48.

2. Ustalenie wielkości limitu produkcji surowca tytoniowego dla poszczególnych producentów następuje przez podział limitu, o którym mowa w art. 46 ust. 2, po odliczeniu rezerwy, o której mowa w art. 46 ust. 4, proporcjonalnie do ilości surowca tytoniowego dostarczonego przetwórcom przez każdego producenta w okresie 3 poprzednich lat.

3. Wniosek o wydanie decyzji o przyznaniu limitu składa się w terminie do dnia 30 czerwca roku, w którym określono limit, o którym mowa w art. 46 ust. 2; wniosek zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres miejsca zamieszkania lub siedziby wnioskodawcy,
- 2) numer identyfikacji podatkowej i rachunku bankowego wnioskodawcy,
- 3) ilość surowca tytoniowego, grupę użytkową i odmianę tytoniu, której dotyczy wniosek,
- 4) informację o ilości surowca tytoniowego dostarczonego przetwórcom w okresie 3 poprzednich lat,
- 5) informację o rejonie i wielkości powierzchni uprawy oraz określenie miejsca położenia plantacji, na której uprawiany jest tytoń.

4. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające informację, o której mowa w ust. 3 pkt 4.

5. Decyzję w sprawie przyznania limitu produkcji surowca tytoniowego producentowi surowca tytoniowego wydaje się do dnia 30 listopada roku poprzedzającego obowiązywanie limitu.

Art. 48. 1. Rezerwę limitu produkcji surowca tytoniowego, o której mowa w art. 46 ust. 4, Prezes Agencji Rynku Rolnego przydziela dotychczasowym producentom, w celu powiększenia posiadanych plantacji ty-

toniu, oraz producentom rolnym zamierzającym podjąć produkcję surowca tytoniowego.

2. Rezerwa limitu produkcji surowca tytoniowego może być przyznana producentom na ich wniosek, jeżeli uprawiają tytoń na powierzchni większej niż średnia wielkość plantacji w danym rejonie uprawy i produkują surowiec tytoniowy o jakości wymaganej i potwierdzonej przez przetwórcę.

3. Producentom rolnym, którzy zamierzają podjąć produkcję surowca tytoniowego, rezerwa limitu produkcji surowca tytoniowego może być przyznana na ich wniosek, jeżeli posiadają niezbędne wyposażenie techniczne do uprawy, suszenia i magazynowania surowca tytoniowego.

4. Rezerwa limitu produkcji surowca tytoniowego jest przyznana proporcjonalnie do wielkości zgłoszonych we wnioskach.

5. Do wniosku producenta dołącza się zaświadczenie przetwórcy o jakości dostarczonego surowca tytoniowego, a do wniosku producenta rolnego zamierzającego podjąć produkcję surowca tytoniowego — oświadczenie o posiadaniu niezbędnego wyposażenia do produkcji surowca tytoniowego; przepisy art. 47 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 49. 1. Producenci w okresie 30 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 47 ust. 5, nie później jednak niż do dnia 1 stycznia roku, w którym obowiązuje limit, mogą między sobą zbywać prawa do przyznanych limitów produkcji surowca tytoniowego lub ich części, jeżeli:

- 1) na uprawę tytoniu objętego limitem nie została zawarta umowa kontraktacji,
- 2) nabywca prawa do limitu posiada już limit na daną grupę użytkową tytoniu,
- 3) zbywana część limitu jest nie mniejsza niż 100 kg,
- 4) grupa wyraziła zgodę na zbycie limitu lub jego części przez członka grupy nabywcy niebędącemu członkiem tej grupy.

2. O zbyciu limitu lub jego części zbywający zawiadamia niezwłocznie na piśmie Prezesa Agencji Rynku Rolnego, nie później jednak niż do dnia 7 stycznia roku, w którym dokonano zbycia limitu, dołączając oryginały decyzji, o których mowa w art. 47 ust. 5, wydanych producentowi i nabywcy.

3. Prezes Agencji Rynku Rolnego, w drodze decyzji administracyjnej, przyznaje zbywającemu i nabywcy nowe limity produkcji surowca tytoniowego do dnia 21 stycznia roku, w którym obowiązuje limit.

Art. 50. 1. Uprawa tytoniu jest prowadzona wyłącznie w rejonach uprawy, na podstawie umowy kontraktacji zawartej po wydaniu decyzji, o której mowa w art. 47 ust. 5, między producentem lub grupą producentów tytoniu a przetwórcą.

2. Umowa kontraktacji jest zawierana oddzielnie dla każdej z grup użytkowych tytoniu, na okres nie dłuższy niż jeden cykl produkcyjny.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Izb Rolniczych, związków rolniczych, zrzeszeń branżowych producentów surowca tytoniowego o zasięgu krajowym oraz Krajowego Stowarzyszenia Przemysłu Tytoniowego określi, w drodze rozporządzenia, rejony uprawy tytoniu. Rozporządzenie uwzględni w szczególności podział terytorialny kraju, tradycyjnie wyodrębnione rejony uprawy tytoniu, a także grupy użytkowe tytoniu przeznaczone do uprawy w poszczególnych rejonach.

Art. 51. 1. Umowa kontraktacji określa w szczególności:

- 1) grupę użytkową tytoniu,
- 2) cenę i ilość surowca tytoniowego przewidzianą do dostarczenia,
- 3) wielkość limitu produkcji surowca tytoniowego ustaloną w decyzji, o której mowa w art. 47 ust. 5,
- 4) rejon i wielkość powierzchni uprawy tytoniu oraz miejsce położenia plantacji, na której uprawia się tytoń,
- 5) minimalne wymagania co do jakości surowca tytoniowego, uzgodnione między stronami umowy,
- 6) termin płatności za dostarczony surowiec tytoniowy, nie dłuższy jednak niż 1 miesiąc od dnia dostarczenia,
- 7) listę producentów wraz z informacjami, o których mowa w pkt 1 i 4, jeżeli umowa została zawarta z grupą producentów tytoniu.

2. Umowę kontraktacji zawiera się w terminie do dnia 31 stycznia w roku zbioru. Kopię umowy przekazuje producent lub grupa producentów tytoniu Prezesowi Agencji Rynku Rolnego w terminie do 10 dni od dnia jej zawarcia.

Art. 52. 1. W razie niezawarcia umowy kontraktacji lub jeżeli po jej zawarciu okaże się, że producent nie wykorzystał ustalonego limitu produkcji surowca tytoniowego, o którym mowa w art. 47 ust. 2, niezwłocznie zawiadamia o tym na piśmie Prezesa Agencji Rynku Rolnego.

2. W przypadku nieprzekazania kopii umowy lub niezawiadomienia Prezesa Agencji Rynku Rolnego o niewykorzystaniu limitu produkcji surowca tytoniowego, limit produkcji surowca tytoniowego przydzielony producentowi w następnym roku ulega zmniejszeniu o 0,5% za każdy dzień zwłoki liczony po upływie 10 dni od dnia zawarcia umowy, nie więcej jednak niż o 15%.

3. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, Prezes Agencji Rynku Rolnego ogłasza, najpóźniej do dnia 15 lutego roku, w którym obowiązuje limit, w sposób zwyczajowo przyjęty w gminach położonych w rejonach uprawy tytoniu, informację o możliwościach uzyskania dodatkowych limitów produkcji surowca tytoniowego na dany rok.

4. Dodatkowy limit produkcji surowca tytoniowego mogą otrzymać tylko dotychczasowi producenci.

5. Wniosek o wydanie decyzji o przyznaniu dodatkowego limitu produkcji surowca tytoniowego można

składać w terminie do dnia 28 lutego roku, w którym obowiązuje limit. Przepis art. 47 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

6. Decyzję, o której mowa w ust. 5, wydaje się w terminie do dnia 15 marca roku, w którym obowiązuje limit.

7. Producent, który otrzymał decyzję o dodatkowym limicie produkcji surowca tytoniowego, zawiera umowę w terminie do dnia 31 marca roku, w którym obowiązuje limit, i w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia przekazuje kopię tej umowy Prezesowi Agencji Rynku Rolnego. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 5

Organizacja rynku suszu paszowego

Art. 53. Organizacja rynku suszu paszowego, zwanego dalej „suszem”, obejmuje:

- 1) zasady udzielania pomocy finansowej producentom suszu,
- 2) limitowanie produkcji suszu producentom, o których mowa w pkt 1,
- 3) warunki wprowadzania suszu do obrotu.

Art. 54. Pomoc finansowa państwa jest udzielana producentom suszu, którzy zostali wpisani do rejestru producentów suszu, zwanego dalej „rejestrem”, prowadzonego przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego, oraz spełniają wymagania określone w art. 61 — 66.

Art. 55. Producent suszu może być wpisany do rejestru, jeżeli posiada urządzenia techniczne:

- 1) umożliwiające produkcję suszu o wymaganiach jakościowych określonych w art. 62,
- 2) zapewniające, że temperatura gorącego powietrza lub gazów spalinowych zmieszanych z powietrzem na wlocie do komory suszenia wynosi nie mniej niż +93°C.

Art. 56. 1. Wniosek o wpisanie do rejestru zawiera:

- 1) imię i nazwisko, adres miejsca zamieszkania lub siedziby wnioskodawcy,
- 2) informację o posiadanych urządzeniach technicznych, o których mowa w art. 55.

2. Do wniosku dołącza się dokumenty, o których mowa w art. 44 ust. 4.

Art. 57. 1. Decyzję administracyjną w sprawie wpisu do rejestru wydaje Prezes Agencji Rynku Rolnego.

2. Prezes Agencji Rynku Rolnego wydaje decyzję o skreśleniu z rejestru, jeżeli producent suszu przestał spełniać warunki niezbędne do wpisu do rejestru lub produkowany susz nie spełnia wymogów jakościowych.

3. Rejestr jest jawny i zawiera imię i nazwisko, adres producenta albo nazwę, adres osoby prawnej oraz imię i nazwisko osób uprawnionych do jej reprezentowania.

Art. 58. 1. Wprowadza się krajowy limit produkcji suszu obowiązujący producentów objętych finansową pomocą państwa.

2. Limit krajowy produkcji suszu z podziałem na województwa ustala corocznie, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw rynków rolnych, biorąc pod uwagę potrzeby kraju w zakresie produkcji pasz.

3. Limit krajowy produkcji suszu ustala się na okres jednego roku obrotowego trwającego od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca roku następnego.

Art. 59. 1. Limit produkcji suszu przyznaje producentowi, w drodze decyzji administracyjnej, Prezes Agencji Rynku Rolnego w ramach krajowego limitu, na jego wniosek.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się najpóźniej do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który ma być przyznany limit.

3. Wniosek zawiera informacje o:

- 1) rocznej wielkości produkcji suszu w poprzednim roku,
- 2) wydajności suszarni i urządzeń przetwarzających susz,
- 3) wielkości zaplecza surowcowego,
- 4) rodzaju zielonki, z której produkuje się susz,
- 5) rodzaju produkowanego suszu,
- 6) wpisie do rejestru.

4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, nie dotyczy producentów suszu rozpoczynających produkcję tego suszu.

Art. 60. 1. Wielkość limitu przyznanego producentowi suszu jest proporcjonalna do wielkości produkowanego suszu w poprzednim roku, jeżeli wielkość limitu krajowego określonego przez ministra właściwego do spraw rynków rolnych nie przekracza limitu ustalonego w poprzednim roku.

2. Jeżeli limit krajowy jest wyższy od limitu roku poprzedniego, nadwyżkę dzieli się między producentów.

3. Producent suszu rozpoczynający produkcję może ubiegać się o przyznanie limitu wyłącznie w ramach podziału nadwyżki limitu, o którym mowa w ust. 2.

Art. 61. Produkowany susz powinien spełniać następujące wymagania jakościowe:

- 1) mieć zabarwienie zielone, zapach charakterystyczny dla suszu z zielonek i nie zawierać oznak pleśni,
- 2) wilgotność suszu w postaci mączki nie może przekraczać 12%, a w postaci brykietów, granul, balotów i sieczi — 14%,
- 3) zawartość białka ogólnego w suszu nie może być niższa niż 15%,
- 4) zawartość włókna surowego w suchej masie suszu nie może być wyższa niż 26%,
- 5) po spaleniu suszu zawartość popiołu nierozpuszczalnego w kwasie solnym nie może być wyższa niż 3,5%.

Art. 62. 1. Do produkcji suszu nie może być wykorzystywana:

- 1) zielonka podsuszona o wilgotności niższej niż 30%,
- 2) zielonka z roślin, z których zostały zebrane nasiona.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania co do jakości zielonki przeznaczonej do produkcji suszu oraz metody badań stosowanych w ocenie wymagań jakościowych, biorąc pod uwagę wyprodukowanie suszu spełniającego odpowiednie wymagania jakościowe.

Art. 63. 1. Producent suszu produkujący susz w ramach limitu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jest obowiązany do prowadzenia dokumentacji dotyczącej:

- 1) ilości wyprodukowanej lub zakupionej zielonki,
- 2) ilości wyprodukowanego suszu,
- 3) ilości sprzedanego suszu z podziałem na jego rodzaje,
- 4) oceny jakościowej zielonki,
- 5) parametrów jakościowych suszu,
- 6) zużycia paliwa i energii elektrycznej przy produkcji suszu.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia dokumentacji, mając na względzie zapewnienie kontroli produkcji i jakości suszu.

Art. 64. 1. Do obrotu wprowadza się wyłącznie susz:

- 1) odpowiadający wymaganiom jakościowym określonym w art. 61,
- 2) w workach papierowych o pojemności do 25 kg, jeżeli jest wyprodukowany w postaci mączki,
- 3) luzem, jeżeli jest granulowany lub brykietowany,
- 4) w opakowaniach foliowych, jeżeli jest prasowany w bele.

2. Pomieszczenia składowania suszu powinny być suche, zaciemnione i chłodne.

3. Partię suszu z dobowej produkcji przechowuje się w wydzielonym magazynie kwarantanny przez okres co najmniej jednej doby.

Art. 65. Każda partia wytworzonego i wprowadzonego do obrotu suszu jest opatrzona kartą informacyjną, zawierającą w sposób widoczny, czytelny i nieusuwalny następujące dane w języku polskim:

- 1) numer partii, datę produkcji, rodzaj suszu, ewentualnie nazwę handlową,
- 2) producenta,
- 3) liczbę i numery worków lub bel, masę jednostkową worka lub beli, masę netto partii,
- 4) okres przydatności,
- 5) przeznaczenie, w tym gatunek i wiek zwierząt, jeżeli susz jest przeznaczony do bezpośredniego skarmiania,

- 6) wilgotność i zawartość białka ogółem,
- 7) sposób stosowania.

Art. 66. W ramach pomocy finansowej, o której mowa w art. 54, wypłaca się producentowi suszu kwotę stanowiącą równowartość 30 EURO, obliczoną według kursu Narodowego Banku Polskiego obowiązującego w dniu wypłaty, za każdą tonę suszu sprzedanego w ramach limitu, o którym mowa w art. 59.

Art. 67. 1. Producent suszu składa wniosek o przyznanie pomocy finansowej w terminie do 45 dni po zakończeniu I, II i III kwartału roku obrotowego, na który został określony limit.

2. Końcowe rozliczenie pomocy finansowej następuje po zakończeniu roku obrotowego, na który został określony limit, na wniosek złożony przez producenta najpóźniej do dnia 15 kwietnia roku po zakończeniu roku obrotowego, za który ma być dokonane rozliczenie pomocy finansowej.

Art. 68. 1. Wniosek o przyznanie pomocy finansowej zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę producenta suszu oraz jego adres,
- 2) okres, za który przysługuje pomoc finansowa,
- 3) ilość sprzedanego suszu w okresie, o którym mowa w pkt 2,
- 4) określenie wysokości kwoty pomocy finansowej.

2. Do wniosku dołącza się dowody potwierdzające:

- 1) ilość sprzedanego suszu w okresie, którego dotyczy wniosek,
- 2) spełnienie wymagań co do jakości suszu.

Art. 69. 1. Decyzję administracyjną w sprawie przyznania pomocy finansowej wydaje Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w terminie 15 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rozwoju wsi.

Art. 70. Kwota przyznawana w ramach pomocy finansowej jest wypłacana przez Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w terminie do miesiąca od dnia wydania decyzji o jej przyznaniu.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art. 71. 1. Kto:

- 1) wprowadza do obrotu chmiel lub produkty chmielowe bez certyfikatu albo świadectwa równoważności, przepakuje chmiel lub produkty chmielowe bez nadzoru inspektora,
- 2) znakuje opakowania chmielu lub produktów chmielowych niezgodnie z przepisami art. 36,
- 3) nie przekazuje inspektorowi kopii umów lub innych dokumentów, potwierdzających przeniesienie własności oraz wydanie chmielu,

- 4) nie przekazuje Głównemu Inspektorowi informacji o ilości i odmianach zebranego chmielu oraz miejscach położenia i wielkości powierzchni plantacji chmielu,
 - 5) uprawia tytoń poza rejonami uprawy i bez zawartej umowy kontraktacji,
 - 6) wprowadza do obrotu surowiec tytoniowy w ilości większej niż określona w przyznanym limicie,
 - 7) wprowadza do obrotu susz paszowy niespełniający wymagań jakościowych,
- podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących i przepisy końcowe

Art. 72. W ustawie z dnia 30 czerwca 1970 r. o Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 293, Nr 89, poz. 991 i Nr 114, poz. 1191) w art. 3 w ust. 1:

- 1) w pkt 1 w lit. a) po wyrazie „oleistych,” dodaje się wyrazy „suszem paszowym, zielonką,”;
- 2) po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) realizacji zadań wynikających z odrębnych przepisów, w szczególności przepisów o organizacji niektórych rynków rolnych.”

Art. 73. W ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o utworzeniu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 80, poz. 369 i Nr 98 poz. 473, z 1997 r. Nr 41, poz. 255, Nr 79, poz. 484 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 547 i 550 i Nr 88, poz. 983) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 po pkt 4 dodaje się pkt 5—7 w brzmieniu:

- „5) finansowanie wydatków związanych z rejestracją i wyposażeniem w środki techniczne grup producentów owoców i warzyw,
- 6) udzielanie pomocy na tworzenie funduszu operacyjnego dla wpisanych do rejestru uznanych grup producentów owoców i warzyw,
- 7) wypłacanie rekompensat finansowych z tytułu niewprowadzania do obrotu owoców i warzyw.”;

- 2) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wysokość środków przeznaczonych na cele, o których mowa w ust. 2 pkt 5, dla grup producentów owoców i warzyw wpisanych do rejestru grup wstępnie uznanych ustala się w wysokości faktycznie poniesionych kosztów na te cele, z tym że nie mogą one przekraczać:

- 1) 5% — w pierwszym roku,
- 2) 5% — w drugim roku,
- 3) 4% — w trzecim roku,
- 4) 3% — w czwartym roku,
- 5) 2% — w piątym roku,

udokumentowanych przychodów ze sprzedaży produktów członków grupy.”

Art. 74. Traci moc dekret z dnia 24 czerwca 1953 r. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 34, poz. 144, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1993 r. Nr 47, poz. 211, z 1996 r. Nr 10, poz. 55 i z 1997 r. Nr 88, poz. 554).

Art. 75. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 4 i art. 9 ust. 1 w zakresie dotyczącym udzielania pomocy finansowej oraz art. 12—14, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.,
- 2) art. 9 ust. 3 pkt 2, art. 15—21, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

Załączniki do ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. (poz. 19)

Załącznik nr 1

WYKAZ PRODUKTÓW OBJĘTYCH ORGANIZACJĄ RYNKU OWOCÓW I WARZYW

Kod PCN	Wyszczególnienie
1	2
0702 00	Pomidory, świeże lub chłodzone
0703	Cebula, szalotka, czosnek, pory oraz inne warzywa cebulowe świeże lub chłodzone
0704	Kapusta, kalafiory, kalarepa, kapusta włoska i podobne jadalne warzywa kapustne, świeże lub chłodzone
0705	Sałata (<i>Lactuca sativa</i>) i cykoria (<i>Cichorium spp.</i>), świeże lub chłodzone
0706	Marchew, rzepa, buraki sałatkowe, salsefia, selery, rzodkiewki i podobne korzenie jadalne, świeże lub chłodzone
0707 00	Ogórki i korniszony, świeże lub chłodzone

1	2
0708	Warzywa strączkowe, nawet łuskane, świeże lub chłodzone
ex 0709	Inne warzywa, świeże lub chłodzone z wyjątkiem kodów: 0709 60 91, 0709 60 95, 0709 90 31, 0709 90 39, 0709 90 60
ex 0802	Pozostałe orzechy, świeże lub suszone, nawet łuskane lub obrane, z wyjątkiem areca (lub betel) i cola — kod 0802 90 30 0
0803 00 11 0	Plantany świeże
ex 0803 00 90	Plantany suszone
0804 20 10	Figi świeże
0804 30 00	Ananasy
0804 40 00 0	Awokado
0804 50 00	Guawa, mango, smaczelina
0805	Owoce cytrusowe, świeże lub suszone
0806 10 10 1 0806 10 10 3 0806 10 10 5 0806 10 10 7 0806 10 10 9	Winogrona świeże
0807	Melony (łącznie z arbuzami) i papaje świeże
0808	Jabłka, gruszki i pigwy, świeże
0809	Morele, wiśnie, brzoskwinie (łącznie z nektarynami), śliwki i owoce tarniny, świeże
0810	Pozostałe owoce, świeże
0813 50 31 0 0813 50 39 0	Mieszanki wyłącznie z suszonych orzechów z pozycji 0801 i 0802
1212 10 10	Chleb świętojański strąkowy — szarańczyn (<i>Ceratonia siliqua</i>)

Załącznik nr 2

WYSOKOŚĆ REKOMPENSAT ZA WYCOFANIE PRODUKTÓW Z RYNKU W EURO ZA 100 KG

Lata handlowe	2001/2002	od 2002
Kalafiory	7,48	7,01
Pomidory	5,15	4,83
Jabłka	9,18	8,81
Winogrona	8,55	8,02
Morele	15,12	14,17
Brzoskwinie	11,72	10,99
Gruszki	8,75	8,39
Bakłażany	4,23	3,97